

LBRIS

We know
books

**STEPHEN
KING
ALEGEREA
CELOR TREI**

Ediția a III-a

Traducere din limba engleză de

MIRCEA PRICĂJAN

ARMADA

CUPRINS

<i>Argument</i>	7
<i>Prolog. Marinarul</i>	9
1. Prizonierul.....	17
1. Ușa.....	19
2. Eddie Dean.....	33
3. Contactul și aterizarea.....	51
4. Turnul.....	79
5. Momentul adevărului și reglarea conturilor.....	116
AMESTECARE	151
2. Stăpâna umbrelor	173
1. Detta și Odetta.....	175
2. Două din una.....	199
3. Odetta de cealaltă parte	212
4. Detta de cealaltă parte.....	233
RE-AMESTECARE	263
3. Ucigașul	297
1. Leacul amar	299
2. Borcanul cu miere.....	311
3. Roland își ia leacul	323
4. Extragerea	356
ULTIMA AMESTECARE	377
POSTFAȚĂ.....	387

CAPITOLUL 1

UȘA

I

Trei. Acesta este numărul sorții tale.

Trei?

Da, trei este magic. Trei stă în miezul mantrei.

Care trei?

Primul are păr negru. E în pragul jafului și al crimei. L-a infestat un demon. Numele demonului este HEROINĂ.

Ce demon e ăsta? Nu-l cunosc, nu-l cunosc nici din poveștile pentru copii.

Încercă să vorbească, dar nu mai avea voce; vocea oracolului, Curva Stelară, Târfa Vânturilor, dispăru și ea; văzu o carte de joc fâlfâind în jos de nicăieri spre nicăieri, rotindu-se și iar rotindu-se în bezna leneșă. Pe ea, un babuin rânjea peste umărul unui tânăr cu păr negru; degetele lui tulburător de umane erau îngropate atât de adânc în gâtul tânărului, încât vârfurile lor dispăru în carne. Uitându-se mai atent, pistolarul văzu că babuinul strângea un bici în mâinile acelea încleștate, strangulante. Chipul tânărului călărit părea schimonosit de o teroare mută.

Prizonierul, șopti prietenește omul în negru (care odinioară fusese un om în care pistolarul avusese încredere, un om pe nume Walter). Pușintel deranjant, nu-i așa? Pușintel deranjant... pușintel deranjant... pușintel...

Pistolarul se trezi dintr-odată, fluturând după ceva cu mâna mutilată, convins că într-o clipă una dintre arătările monstruoase cu carapace, ieșite din Marea Vestului, îl va ataca, adresându-i disperată acea întrebare în limba ei străină în timp ce îi jupuia carnea de pe craniu.

În schimb, o pasăre marină, atrasă de licărul soarelui de dimineață pe nasturii cămășii lui, își luă zborul, speriată, cu un cârâit.

Roland se ridică în șezut.

Mâna îi pulsa cu tărie, fără oprire. La fel și piciorul drept. Atât degetele de la mână, cât și cel de la picior continuau să insiste asupra prezenței lor. Jumătatea inferioară a cămășii dispăruse; rămăsese doar ceva ce aducea cu o vestă zdrențuită. Folosise o bucată din ea pentru a-și lega mâna, iar pe cealaltă pentru a-și bandaja piciorul.

Dispăreți! le spuse părților absente ale corpului său. *Sunteți niște năluci acum. Dispăreți!*

Îl ajută oarecum. Nu cine știe cât. Erau năluci, sigur că da, dar niște năluci vii.

Pistolarul înghiți carne uscată. Gura lui abia dacă o acceptă, stomacul și mai puțin, dar el insistă. După ce-i ajunse în stomac, simți că prinde putere. Însă nu-i mai rămăsese multă; rezerva era pe sfârșite.

Și totuși avea treburi de făcut.

Se ridică nesigur în picioare și se uită în jur. Păsările se înălțau spre cer și cădeau, dar lumea părea să le aparțină doar lor și lui. Monstruozițiile dispăruseră. Poate că erau animale nocturne; poate veneau odată cu fluxul. În momentul acela, asta nu părea să aibă vreo relevanță.

Marea era enormă, se întâlnea cu orizontul într-un punct albastru cețos, imposibil de determinat. Un moment, contemplând-o, pistolarul uită de agonia sa. Nu văzuse niciodată atâta apă la un loc. Auzise de ea în poveștile pentru copii, desigur, fusese asigurat de existența ei de învățătorii lui – de unii, cel puțin –, dar să o vadă cu ochii lui acea imensitate, acea imposibilitate de apă după ani și ani de pământ arid, ceea ce era dificil de acceptat... dificil chiar de *privit*.

Se uită la ea mult timp, vrăjit, *convingându-se* să o vadă, mirarea făcându-l să uite temporar de durere.

Dar era dimineață și avea treburi de făcut.

Pipăi după osul din buzunarul de la spate, având grijă să facă asta cu palma dreaptă, nedorindu-și să dea peste ea, dacă mai era acolo, cu cioturile degetelor și să preschimbe suspinele neîntrerupte ale acelei mâini în strigăte.

Acolo era.

Prea bine.

Mai departe.

Cu neîndemânare, desfăcu centurile și le așeză pe o stâncă înșorită. Scoase pistoalele, deschise butoiașele și îndepărtă gloanțele nefolositoare. Le aruncă deoparte. O pasăre fu atrasă de licărul puternic împărșiat de unul dintre ele, îl luă în plisc, apoi îi lăsă să cadă și se ridică în zbor.

Pistoalele însele trebuiau curățate, ar fi trebuit curățate dinainte, dar cum nicio armă pe lumea aceea sau oricare alta nu era decât un obiect contondent în lipsa muniției, înainte să facă altceva își așeză centurile în poală și plimbă atent mâna stângă peste pielea lor.

Ambele erau umede de la cataramă până la punctul în care i se petreceau peste șolduri; de acolo păreau uscate. Scoase cu precauție fiecare glonț din porțiunile uscate. Mâna dreaptă încerca în continuare să se descurce singură, insistând să dea uitării pierderea suferită, în pofida durerii, iar el se trezi ducând-o la genunchi iar și iar, ca un câțel prea prost sau neascultător. Amețit de durere, o dată sau de două ori fu cât pe ce să se lovească la ea.

Prevăd probleme serioase, își spuse din nou.

Așeză gloanțele acelea, în speranța că mai erau bune, într-o grămăjoară deconcertant de mică. Douăzeci. Dintre acestea, câteva aveau aproape sigur să dea rateuri. Nu se putea baza pe niciunul. Le scoase și pe celelalte și le așeză într-o altă grămăjoară. Treizeci și șapte.

Păi, oricum nu aveai multe, gândi, dar știa să aprecieze diferența dintre cincizeci și șapte de gloanțe bune și ceea ce puteau fi doar douăzeci. Sau zece. Sau cinci. Sau unul. Sau niciunul.

Puse gloanțele asupra cărora avea îndoieli într-o a doua grămăjoară.

Încă mai avea desaga. Asta era bine. O trase în poală, după care, încet, dezasamblă pistoalele și execută ritualul curățirii. Când termină, trecuseră deja două ore și durerea era atât de intensă, încât îi vâjâia capul; îi era dificil să gândească lucid. Voia să doarmă. Niciodată în viața

URDIS

We know

lui nu-și dorise asta mai mult. Dar în exercițiul funcțiunii nu exista niciodată un motiv acceptabil pentru negare.

— Cort, spuse cu o voce pe care nu o recunoștea și răsă sec.

Încet, încet, își reasamblă revolverele și le încărcă cu gloanțele pe care le bănuia a fi uscate. Când termină, îl ridică pe cel făcut pentru mâna stângă, îl armă... și apoi coborî la loc, încet, cocoșul. Voia să știe, da. Voia să știe dacă se va auzi o detunătură satisfăcătoare atunci când va apăsa trăgaciul sau doar un alt clic din acelea zadarnice. Dar un clic n-ar fi însemnat nimic, iar o detunătură n-ar face decât să reducă douăzeci la nouăsprezece... sau la nouă... sau la trei... sau la niciunul.

Își rupse încă o bucată din cămașă, puse celelalte gloanțe – cele care se udaseră – în ea și o legă, folosindu-se de mâna stângă și de dinți. Le puse în desagă.

Dormi! cerea corpul său. Dormi, trebuie să dormi acum, înainte să cadă întunericul, n-a mai rămas nimic, ești stors de toate puterile...

Se ridică anevoie în picioare și se uită de-a lungul fâșiei de nisip. Avea culoarea lenjeriei nespălate de mult timp. Era presărată cu scoici fără o culoare precisă. Ici și colo, din nisipul aspru se ițeau stânci mici acoperite cu guano, straturile mai vechi, galbene ca niște dinți de bătrân, cele mai noi – pete albicioase.

Linia de flux maxim era marcată de alge moarte. Lângă acea linie văzu bucăți din cizma sa dreaptă și ploștile. I se părea o minune că nu fuseseră luate de valurile puternice. Pășind încet, șchiopătând dureros, pistolarul își croi drum spre ele. Ridică una și o scutură aproape de ureche. Cealaltă era goală. În aceasta mai rămăsese puțină apă. Majoritatea n-ar fi putut face diferența între cele două, dar pistolarul le distingea așa cum o mamă distinge între gemenii ei identici. Călătorea cu ploștile acelea de mult, mult timp. Se auzea clipocit de apă înăuntru. Asta era bine – un dar. Creatura care îl atacase sau oricare dintre celelalte ar fi putut-o sfâșia pe aceasta ori pe cealaltă dintr-o singură mușcătură sau lovitură de clește, însă nu o făcuseră, iar marea o ignorase. Nu era nici urmă de creatură, cu toate că amândoi ajunseseră mult mai departe de linia fluxului. Poate că o luaseră alți prădători; poate că semenii ei îi oferiseră o înmormântare vikingă, asemenea *elefaunților*, uriașe creaturi de care auzise în poveștile copilăriei, despre care se spusese că-și îngroapă singuri morții.

Săltă plosca pe cotul stâng, bău însetat și simți că-i revin cât de cât puterile. Cizma dreaptă era, desigur, distrusă... dar el simți un licăr de speranță. Picioarul era intact – rănit, dar intact – și credea că va putea să o taie pe cealaltă pentru a încropi ceva care să dureze cel puțin o vreme...

Îl cuprinse o senzație de leșin. I se împotrivi, dar genunchii cedară și el căzu în fund, mușcându-și limba.

N-o să-ți pierzi cunoștința! se admonestă el. Nu aici, nu unde o altă arătare se poate întoarce la noapte ca să termine treaba.

Așa că se ridică în picioare și legă plosca goală la brâu, dar nu făcuse decât douăzeci de metri înapoi spre locul unde își lăsase pistoalele și desaga, când căzu din nou, aproape inconștient. Rămase acolo o vreme, cu obrazul lipit de nisip, cu muchia unei scoici înfundată în marginea maxilarului, destul de adânc încât să-l taie până la sânge. Izbuti să bea din ploscă, după care se târi înapoi acolo unde se trezise. La douăzeci de metri pe pantă în sus era o yucca – un exemplar pitic, însă avea să-i ofere măcar puțină umbră.

Lui Roland, cei douăzeci de metri i păreau douăzeci de kilometri.

Chiar și așa, cu chiu cu vai își împinse lucrurile personale rămase în acea baltă mică de umbră. Se întinse acolo cu capul în iarbă, alunecând deja spre ceea ce putea fi somn sau inconștiență sau moarte. Se uită spre cer și încercă să stabilească ora. Nu era la prânz, dar mărimea porțiunii de umbră la care se odihnea spunea că prânzul nu era departe. Mai rezistă un moment, răsucind brațul drept și apropiindu-l de ochi, căutând liniile roșii ale infecției, ale unei otrăvi care s-ar fi putut scurge neabătut spre interiorul corpului său.

Palma era de un roșu-închis.

De masturbat, mă masturbez cu stânga, își spuse, e și asta ceva, măcar.

Apoi îl învălui întunericul și dormi următoarele șaisprezece ore cu vuietul constant al Mării Vestului în urechi.

III

Când se trezi, marea era întunecată, dar se vedea o lumină palidă pe cer, spre răsărit. Dimineața era aproape. Se ridică în capul oaselor și valurile de amețeală aproape îl copleșiră.

Plecă fruntea și așteptă.

Când trecu starea de slăbiciune, se uită la mâna sa. Era infectată, nu încăpea urmă de îndoială – o umflătură roșie care se întindea pe palmă în sus, până la încheietură. Acolo se oprea, dar el vedea deja începutul altor linii roșii, care aveau să ajungă în cele din urmă la inimă și să-l omoare. Simțea că-i e cald, era febril.

Îmi trebuie leacuri, gândi. Dar aici nu este niciun leac.

Ajunsese, atunci, atât de departe doar ca să moară? Nici nu se gândea. Și dacă era să moară în pofida voinței sale de nestrămutat, avea să moară în drum spre Turn.

Ești remarcabil, pistolarul! chicoti omul în negru în mintea sa. Ești îndărătnic! Ești romantic în obsesia ta stupidă!

— Du-te-n mă-ta! hârâi el și bău. Nu mai era multă apă. Avea o mare întreagă în fața ochilor, ca o ironie a sortii; apă, apă fără margini, dar niciun strop de băut. Nu avea importanță.

Își puse centurile, le legă de pulpe – acesta fu un proces care-i luă atât de mult timp, încât înainte să termine, prima geană palidă a zorilor devenise lumina clară a dimineții – și încercă să se ridice în picioare. Nu se convinse că va reuși decât după ce chiar reuși.

Ținându-se de yucca cu mâna stângă, culese plosca încă nu tocmai goală cu brațul drept și o aruncă peste umăr. Apoi desaga. Când se îndreptă, amețeala îl copleși din nou și pistolarul lăsă capul jos, așteptând hotărât.

Amețeala trecu.

Mergând cu pași clătinați și nesiguri ai unui om beat, pistolarul se întoarse pe plajă. Se opri, uitându-se la un ocean la fel de întunecat precum vinul de dud, după care scoase ultima bucată de carne uscată din desagă. Mâncă jumătate și, de data aceasta, gura și stomacul o acceptară, amândouă, puțin mai bine. Se întoarse și mâncă cealaltă jumătate în timp ce privea răsăritul soarelui din spatele munților în care Jake murise – la început părând să rămână agățat de colții nemiloși și despăduriți ai acelor piscuri, apoi înălțându-se deasupra lor.

Roland stătu cu fața în soare, închise ochii și surâse. Mâncă restul cărnii uscate.

Își spuse: *Prea bine. Acum sunt un om fără pic de hrană, cu două degete mai puțin la o mână și unul la picior față de când m-am născut; sunt un pistolar cu gloanțe care ar putea să dea rateuri; sunt răpus de*

veninul mușcăturii unui monstru și nu am niciun leac la îndemână; cu puțin noroc, mai am apă doar pentru o zi; dacă mă forțez la maximum, s-ar putea să fiu în stare să parcurg pe jos vreo douăzeci de kilometri. Sunt, pe scurt, un om la capătul tuturor lucrurilor.

Întotro trebuia să apuce? Venise de la răsărit; nu putea merge spre apus dacă nu avea puterile unui sfânt ori ale unui mântuitor. Rămâneau astfel mieznoapte și miezăzi.

Miazănoapte.

Acesta era răspunsul pe care i-l dădea inima. Fără umbră de îndoială.

Miazănoapte.

Pistolarul porni la drum.

IV

Merse preț de trei ore. Căzu de două ori și a doua oară nu crezu că se va mai putea ridica. Atunci veni un val spre el, suficient de aproape încât să-l facă să-și amintească de pistoale, și sări în sus cât ai zice pește, stând pe picioare care tremurau asemenea unor catalige.

În acele trei ore, credea că reușise să acopere în jur de șase kilometri. Acum, soarele începea să dogorească, dar nu îndeajuns de tare încât să explice felul în care îi pulsa capul sau transpirația care îi șiroia pe față; și nici briza mării nu era atât de puternică încât să explice accesele neașteptate de tremurat care îl cuprindeau din când în când, făcându-i pielea de găină și dinții să clănțanească.

Febră, pistolarul, chicoti omul în negru. Ce-a mai rămas în tine a luat foc.

Liniile roșii ale infecției erau mai pronunțate acum; urcaseră de la încheietura mâinii drepte până la jumătatea antebrațului.

Mai parcurse un kilometru și jumătate și bău toată apa din ploscă. O legă la brâu alături de cealaltă. Peisajul era monoton și necruțător. Marea în dreapta, munții în stânga, nisipul cenușiu, plin de scoici sub tălpile cizmelor lui tăiate. Valurile veneau și se îndepărtau. Căută din priviri homarșeniile și nu văzu niciuna. Venea de nicăieri și se-ndrepta spre nicăieri, un om dintr-un alt timp care, se părea, atinsese un punct al sfârșitului fără noimă.

La scurt timp înaintea prânzului, căzu din nou și știu că nu se putea ridica. Acela era locul, deci. Acolo. Acela era sfârșitul.

În mâini și genunchi, ridică fruntea ca un luptător amețit... și la o oarecare distanță în față, poate la un kilometru, poate la trei (era greu să estimeze distanțele pe întinderea aceea neschimbată de nisip, când febra ardea în corpul lui, făcându-i globii oculari să pulseze), văzu ceva nou. Ceva ce stătea vertical pe plajă.

Ce să fie?

(trei)

Nu conta.

(trei este numărul sorții tale)

Pistolarul izbuti să se ridice iarăși în picioare. Îngăimă ceva, vreo rugă pe care doar păsările marine care zburau în cerc o auziră (și ce fericite ar fi ele să-mi ciugulească ochii din cap, gândi el, ce fericite să aibă o îmbucătură atât de gustoasă!), și merse mai departe, clătînându-se mai tare acum, lăsând în urma lui dăre șerpuitoare ca niște bucle stranii.

Nu-și luă ochii de la ceea ce se afla pe nisip, în față. Când îi căzu părul în ochi, îl înlătură degrabă. Părea să nu se apropie deloc. Soarele ajunsese la zenit, unde păru să rămână mult prea mult timp. Roland își imagina că se află iarăși în deșert, undeva între coliba ultimului locuitor

(al muzicii fruct cu cât mănânci mai mult cu atât mai mult te-ascult)

și halta unde băiatul

(Isaac al tău)

îi așteptase sosirea.

Genunchii i se înmuiară, se îndreptară, se înmuiară, se îndreptată din nou. Când părul îi căzu iar în ochi, nu se mai sinchisi să-l înlătore; nu mai avea forța de a-l înlătura. Privea țintă la acel obiect, care acum arunca o umbră îngustă pe pantă în sus, și continuă să meargă.

Acum reușea să-l deslușească, în pofida febrei.

Era o ușă.

La mai puțin de o jumătate de kilometru de ea, genunchii lui se înmuiară din nou și, de data aceasta, nu le mai putu întări încheietura. Căzu, trăgând mâna dreaptă peste nisipul aspru și peste scoici, cioturile degetelor urlând când crusta proaspătă fu zgândărită. Cioturile reîncepură să sângereze.

Așa că se târi. Se târi cu vuietul constant al fluxului și refluxului Mării Vestice în urechi. Se trase în coate și genunchi, săpând în nisipul de deasupra liniei de alge verde-murdar care marcau fluxul maxim. Bănuia că vântul încă sufla – așa trebuia să fie, căci frigurile continuau să-i străbată șfichiuitor corpul – dar singurul vânt pe care îl auzea era vijelia năprasnică ce intra și ieșea din plămânilui.

Ușa se apropie.

Se apropie mai mult.

În cele din urmă, în jurul orei trei în acea lungă zi delirantă, cu umbra începând să se alungească în stânga sa, pistolarul ajunsese. Se lăsa pe vine și, ostenit, cercetă ușa.

Era înaltă de doi metri și părea făcută din lemn de carpen, deși cel mai apropiat carpen creștea probabil la zece mii de kilometri de acolo sau chiar mai mult. Clanța părea făcută din aur și era filigranată cu un desen pe care pistolarul îl recunoscu până la urmă: era fața rânjită a babuinului.

Clanța nu avea gaură a cheii, nici deasupra, nici sub ea.

Ușa avea balamale, dar nu erau încastrate în nimic – sau așa pare, gândi pistolarul. *Ăsta e un mister, un mister de necrezut, dar oare mai contează? Ești pe moarte. Propriul tău mister – singurul care contează cu adevărat pentru orice om, în cele din urmă – se apropie.*

Chiar și așa, părea să conteze, într-adevăr.

Ușa aceea. Ușa aceea acolo unde o ușă nu avea ce să caute. Stătea pur și simplu acolo pe plaja cenușie la douăzeci de pași mai sus de linia fluxului maxim, aparent la fel de eternă ca marea însăși, aruncând acum umbra piezișă a grosimii ei către răsărit, în vreme ce soarele apunea.

Pe ea, la două treimi de jos în sus, cu litere negre, era scris un singur cuvânt în limba nobilă:

PRIZONIERUL

L-a infestat un demon. Numele demonului este HEROINĂ.

Pistolarul auzea un zumzăit slab. La început avu impresia că era vântul sau ceva ce auzea doar el, în febra lui, dar deveni din ce în ce mai convins că era un sunet de motoare... și că se auzea din spatele ușii.

Deschide-o, atunci! Nu e încuiată. Știi că nu e încuiată.

Se ridică fără grație în picioare, se apropie de ușă și o ocolii, ajungând în partea cealaltă.

Doar că cealaltă parte nu *exista*.

Doar nisipul cenușiu-închis, întinzându-se departe, tot mai departe. Doar valurile, scoicile, linia fluxului, urmele lăsate de el – amprente de cizme și găuri făcute de coatele lui. Se uită din nou și ochii i se căsară puțin. Ușa nu era acolo, dar umbra ei era.

Dădu să întindă mâna dreaptă – o, atât de greu își învăța noul ei loc în ceea ce mai rămăsese din viața lui – o lăsa să cadă și o ridică în schimb pe cea stângă. Pipăi, așteptându-se să întâlnească ceva solid.

Dacă o simt, o să ciocănesc către nicăieri, gândi pistolarul. Asta chiar că va fi un lucru interesant de făcut înainte de moarte!

Mâna lui întâlni doar aer, cu mult dincolo de locul unde ușa, fie ea și invizibilă, ar fi trebuit să se afle.

Nici nu avea în ce să ciocănească.

Și sunetul de motoare – dacă asta fusese într-adevăr – nu se mai auzea. Acum se auzeau doar vântul, valurile și bâzâitul bolnăvicios din capul său.

Pășii încet înapoi, de partea cealaltă a ceea ce nu era acolo, spunându-și deja că a fost o halucinație, o...

Se blocă.

Într-un moment se uita spre apus, la o prveliște neîntreruptă a unui val cenușiu, rostogolitor, după care prveliștea fu întreruptă de grosimea ușii. Văzu latul broaștei, care părea și ea din aur, cu limba de metal ieșită în afară. Roland mișcă doi centimetri capul către apus și ușa dispăru. Îl mișcă înapoi în poziția inițială și aceasta era din nou acolo. Nu apăru acolo, ci pur și simplu acolo era.

Îi dădu ocol și rămase cu fața la ea, clătinându-se.

Se putea duce pe după ea și pe partea cu marea, dar era convins că același lucru s-ar fi întâmplat, doar că acum ar fi căzut la pământ.

Oare aș putea trece prin ea din partea în care ea nu există?

O, multe lucruri putea să se întrebe, însă adevărul era simplu: înaintea lui era o ușă care stătea singură pe o plajă fără sfârșit și nu putea face cu ea decât unul din două lucruri: să o deschidă sau să o lase închisă.

Pistolarul înțelese cu o urmă palidă de umor că poate nu se stingea din viață atât de repede pe cât crezuse. Dacă ar fi fost așa, oare s-ar mai fi simțit atât de speriat?

Întinse mâna stângă și apucă clanța. Nici răceala cadaverică a metalului, nici căldura fină, înfocată, a runelor gravate pe ea nu-l surprinseseră.

Apăsă clanța. Când trase, ușa se deschise spre el.

Ceea ce văzu întrecea orice așteptare.

Pistolarul privi, încremeni, scoase primul strigăt de groază din viața lui de adult și trânti ușa. Nu avea în ce anume să se trântescă, dar ea totuși se trânti, făcând păsările să-și ia zborul cârâind de pe stâncile pe care se așezaseră pentru a-l urmări.

V

Ceea ce văzuse era pământul de sus, de la o mare, imposibilă distanță – kilometri întregi, i se părea. Văzuse umbrele norilor culcate pe pământ, plutind peste el ca visele. Văzuse ceea ce ar vedea un vultur dacă ar putea zbura de trei ori mai sus.

A pași pe o asemenea ușă ar fi însemnat să cadă, strigând, preț de minute întregi parcă, și să sfârșească înfigându-se adânc în pământ.

Ba nu, ai văzut mai multe.

Reflectă la situație, șezând tâmp pe nisip în fața ușii închise, cu mâna rănită în poală. Primele linii vagi apăruseră acum deasupra cotului. Infecția avea să-i ajungă la inimă nu peste mult timp, asta era sigur.

Auzea în gând vocea lui Cort.

Ciuliți urechile la mine, viermilor! Fiți atenți ca să trăiți, căci asta ar putea însemna într-o bună zi. Niciodată nu vedeți tot ce vedeți. Unul dintre motivele pentru care ați fost trimiși la mine este ca să vă arăt ce nu vedeți în ceea ce vedeți – ce nu vedeți când sunteți speriați sau luptați sau alergați sau vă cordiți. Nimeni nu vede tot ce vede, dar înainte să ajungeți pistolari – cei dintre voi care nu pleacă în vest, desigur – o să vedeți mai multe la o singură privire decât văd unii într-o viață întreagă. Și o parte din ce nu vedeți la acea privire o să vedeți după aceea, cu ochiul memoriei – dacă trăiți destul cât să vă amintiți, desigur. Pentru că diferența dintre a vedea și a nu vedea poate fi diferența dintre a trăi și a muri.

Văzuse pământul de la mare înălțime (și într-un fel fusese mult mai amețitor și mai denaturant decât viziunea creșterii, pe care o avusese cu puțin înaintea perioadei petrecute alături de omul în negru, pentru că ceea ce văzuse prin ușă nu fusese o viziune), dar cu ajutorul puținii atenții rămase, mai văzuse și că pământul pe care îl privea nu era nici deșert, nici mare, ci un loc verde de o bogăție incredibilă, cu interstiții de apă care îl duseră cu gândul la o mlaștină, însă...

Puținul atenției tale rămase, îl îngână Cort cu ferocitate. Ai văzut mai mult!

Așa era.

Văzuse alb.

Margini albe.

Bravo, Roland! îi strigă Cort în minte și lui Roland i se păru că simte lovitura acelei mâini dure, bătătorite. Se crispă.

Se uitase printr-un geam.

Pistolarul se ridică cu greu, întinse mâna, simți în palmă linii reci și arzătoare de căldură. Deschise ușa din nou.

VI

Priveliștea la care se aștepta – pământul văzut de la o înălțime înfricoșătoare, inimaginabilă – dispăruse. Se uita la cuvinte pe care nu le înțelegea. *Aproape* le înțelegea; era ca și când Literele Nobile ar fi fost schimonosite...

Deasupra cuvintelor era imaginea unui vehicul fără cai, o căruță cu motor de genul celor despre care se spunea că umpleau lumea înainte ca aceasta să meargă mai departe. Dintr-odată se gândi la ce zisese Jake la haltă, atunci când îl hipnotizase.

Acel vehicul fără cai lângă care stătea o femeie purtând un guler de blană putea fi ceea ce îl călcase pe Jake în lumea lui ciudată.

Asta este acea lume, gândi pistolarul.

Dintr-odată imaginea...

Nu se schimbă, ci se *mută*. Pistolarul se clătină pe picioare, simțind că-l apucă vertijul și un val de greață. Cuvintele și imaginea coborâră și acum vedea un culoar, dincolo de care se afla un rând dublu de scaune.

Câteva erau goale, dar majoritatea erau ocupate de oameni, oameni îmbrăcați în straie ciudate. Bănuia că erau costume, însă niciodată nu văzuse unele asemănătoare. Lucrurile de la gâtul lor puteau fi, la fel de bine, cravate, însă nici acelea nu semănau cu ce văzuse el înainte. Și din câte își dădea seama, niciunul nu era înarmat – nu vedea nici pumnale, nici săbii, darămite pistoale. Ce fel de oițe blajine erau oamenii aceia? Unii citeau ziare pline de cuvinte micuțe – cuvinte întrerupte ici și colo de imagini – iar alții scriau pe hârtii cu tocure de un fel nemaivăzut de pistolar. Însă nu tocurile contau pentru el. Ci *hârtia*. El trăia într-o lume în care hârtia și aurul aveau un preț aproape egal. Nu văzuse niciodată atâta hârtie de când se știa. Chiar atunci unul dintre oameni rupse o foaie dintr-un carnet galben așezat în poală și o mototoli, deși nu scrisese decât pe partea de sus a unei fețe și deloc pe cealaltă. Pistolarului nu-i era atât de rău încât să nu simtă un fior de groază și dispreț la vederea unei asemenea risipe strigătoare la cer.

Dincolo de oameni erau un perete alb curbat și un șir de geamuri. Câteva dintre acestea erau acoperite de un soi de obloane, dar în spatele celorlalte vedea cerul albastru.

Atunci, o femeie se apropie de ușă, o femeie îmbrăcată într-un fel de uniformă, dar un fel complet străin lui Roland. Era de un roșu puternic și partea de jos era formată din *pantaloni*. Vedea mult prea bine locul în care picioarele ei se întâlneau, formând pubisul. Așa ceva nu văzuse niciodată la o femeie, decât dacă era dezbrăcată.

Se apropie atât de tare de ușă, încât Roland avu impresia că va trece prin ea, drept pentru care el se împletici un pas în spate, doar norocul ajutându-l să nu cadă. Femeia îl privi cu exersata sollicitudine a uneia care este deopotrivă slujnică și propria ei stăpână. Asta nu-l interesa pe pistolar. Ce-l interesa era faptul că expresia ei nu se schimbă nicio clipă. Nu așa te așteptai ca o femeie – sau oricine, la o adică – să se uite la un om murdar, sleit de puteri, nesigur pe picioare, care poartă revolvere încrucișate la șolduri, cu o cârpă însângerată legată la mâna dreaptă și jeansi care păreau trecuți prin ciur și prin dârmon.

— Ați dori...? întrebă femeia în roșu. Mai spuse ea ceva, dar pistolarul nu înțelese ce voia să zică. De mâncat sau de băut, bănuia. Materialul acela roșu... nu era bumbac. Mătase? Semăna puțin cu mătusea, dar...

LIBERIS

We know

— Gin, răspunse o voce și asta pistolarul înțelese. Într-o clipită, înțelese și mai multe:

Aceea nu era o ușă.

Era *ochi*.

Oricât ar fi părut de nebunesc, se uita la o parte dintr-o caleașcă ce zbură pe cer. Se uita prin ochii altcuiva.

Ai cui?

Dar asta știa. Se uita prin ochii prizonierului.

CAPITOLUL 2

EDDIE DEAN

I

Ca pentru a confirma această idee, așa smintită cum era, ceea ce vedea pistolarul prin ușă se ridică dintr-odată și se mișcă în lateral. Câmpul vizual *se întoarce* (senzația aceea de vertij din nou, sentimentul că stătea pe o platformă cu roțile, o platformă pe care mâini invizibile pentru el o mișcau de colo-colo), după care culoarul începu să treacă pe lângă marginile ușii. Depăși o zonă unde stăteau mai multe femei, toate îmbrăcate în aceleași uniforme roșii. Era un loc cu obiecte de oțel și lui i-ar fi plăcut să facă imaginea mișcătoare să se oprească, în pofida durerii și istovirii sale, astfel încât să vadă ce anume erau ele – mașinării de un fel sau altul. Una semăna puțin cu un cuptor. Femeia cazonă pe care o văzuse deja turna ginul pe care vocea îl ceruse. Sticla din care turna era foarte mică. Și era făcută chiar din sticlă. Materialul din care era făcut recipientul în care turna *semăna* cu sticla, dar pistolarul credea că nu era tocmai sticlă.

Imaginea oferită prin cadrul ușii se mișcă mai departe înainte ca el să poată vedea mai mult. Încă o răsucire din acelea amețitoare și ochii îi căzură peste o ușă metalică. Într-un dreptunghi mic era un anunț luminat. Cuvântul acela pistolarul îl putea citi. LIBER, spunea.

Imaginea alunecă puțin în jos. O mână intră în cadru, din dreapta ușii prin care pistolarul privea, și prinse clanța ușii la care pistolarul se uita. Văzu manșeta unei cămăși albastre, ușor trasă în sus, expunând fire de păr negru, răsucite. Degete lungi. Un inel pe unul dintre ele, cu un giuvaier montat în el, ceva ce putea fi rubin sau foc-palid sau o